

Vítězná fotografie prázdninové soutěže

str. 14

Vybíráme z obsahu:

**Finále soutěže
F1 ve školách**
str. 7

**Olomoucký
1/2maraton a
Pekelní běžci
ze strojárny**
str. 3 a 7

**Návštěva
prostějovské
hvězdárny**
str. 7

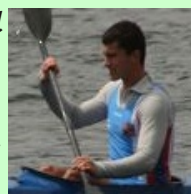
**Film v režii
našeho
studenta
Jiřího Slečky**
str. 7

VESNIČANI

**Filip Skládal
čtvrtý na MS
v kanoistice**

str. 7

**Pasování
prváků**

str. 7

Obsah čísla

Milí čtenáři.....	2
Finále soutěže F1 ve školách očima Ondřeje Slučika	3
Mattoni 1/2maraton Olomouc.....	6
Pekelní běžci ze strojárny	7
Exkurze do Prostějova a na hvězdárnu	7
Naši studenti ve Vítkovicích	8
Amatérský film Jiřího Slečky	9
Nová komedie z vesnického prostředí již brzy.....	9
Prázdninový úspěch našeho studenta na mistrovství světa v kanoistice	10
Adaptační kurs.....	11
Přijímání do řádu strojařů ..	12
Křížovka	13
Soutěž o nejlepší fotografie z prázdnin	14

Milí čtenáři,

školní rok se již naplno rozjel a za námi zůstala opět ta nejpříjemnější část školního roku – prázdniny. Ne ale všichni si je mohli pěkně užít. Někteří studenti se učili na opravné zkoušky a další čekají ještě podzimní maturity.

Ti, které čeká „premiéra“ maturit, mohou být snad klidnější vzhledem ke zprávě z médií, ve které jsme se dozvěděli, že maturanti v řádném jarním termínu byli ve slohu třikrát úspěšnější než loni - slohové práce jich zvládlo letos výrazně více než loni. Zatímco v minulém roce z nich propadlo 7,5 % maturantů, letos jich je jen 2,5 %. Písemné práce z cizích jazyků ale zůstaly v rukou Cermatu a neúspěšnost zde byla o něco vyšší. Z cizích jazyků psalo slohovou práci 50 169 maturantů a neuspělo jich celkem 2114, tedy 4,2 %. Z anglického slohu propadlo stejně jako u češtiny 2,5 % ze 42 364 studentů. Nicméně všem žákům 4. ročníku, kteří u maturit z některého předmětu neuspěli, a těm, kteří na podzim maturovali poprvé, jsme drželi palce.

V tomto čísle časopisu se ale hlavně ohlédneme za květnovými a červnovými školními akcemi a prázdninovými zážitky našich studentů. Jistě si rádi přečtete o dojmech skupiny PowerSonic z finále F1 v Plzni a příznivce sportu určitě potěší fotodokumentace největší červnové akce v Olomouci – Olomoucký půlmaraton, který běžela i naše paní ředitelka a několik žáků školy. Ti se s námi podělili o své pocity z této velké sportovní akce. Na začátku září jsme také vyhlásili soutěž o nejzajímavější prázdninové fotografie, jejichž vítěze vám nyní přinášíme.

Exkurze, výlety, vzpomínky na prázdniny – to vše vám, vážení čtenáři, a mnoho dalšího, přináší naše 7. číslo časopisu Ložiskoviny.

Renata Provázková

Ložiskoviny: studentský časopis, ročník 2013, číslo 6.

*Vydává Střední průmyslová škola strojnická v Olomouci, třída 17. listopadu 49, 779 00 Olomouc
Šéfredaktor Mgr. Renata Provázková, technická redakce Mgr. Jan Kameníček*

Finále soutěže F1 ve školách očima Ondřeje Slučika

Celý měsíc květen byl velmi dlouhý a pro vývoj formule asi nejdůležitější. Na rozdíl od semifinálového kola jsme měli finálový model vyrobený už v prvním květnovém týdnu. Poté veškeré dokončovací práce spo-

jme dospěli k názoru, že ho do semifinále otočíme. Jenže se stalo to, že jsme do výkresové dokumentace omylem vložili výkres sestavy ze semifinále, takže ve výsledku se problém s křídélkem ztratil. To ale předbí-

odjezd se odložil až na čtrnáctou hodinu. Svoji smůlu jsme si vybrali už u odbočky na Vyškov, kde protijedoucímu Citroënu v plné rychlosti upadlo přední kolo, které přeletělo svodidla a proletělo asi 5 metrů před námi. Je to zvláštní pocit, když jsme si uvědomili, že kdybychom vyrazili o pár sekund dříve, dojeli bychom akorát tak do nemocnice, v tom lepším případě samozřejmě. Tato skutečnost ale jen předznamenala to, že budeme mít ve finále více štěstí, než bychom očekávali. Po cestě, která trvala necelé 4 hodiny (semifinálová cesta do Prahy osobním autem s deskou na střešním nosiči trvala 5 hodin), jsme konečně dorazili na místo. Plzeň je relativně velké město, proto jsme se museli ptát kolemjdoucích, kde se nachází Domov dětí a mládeže, kde jsme měli ubytování. Na parkovišti už byli seřazeni naši konkurenti. Po ubytování v 9. patře DDM jsme šli prohodit pár slov se slečnami na recepci, které nám doporučily typickou plzeňskou restauraci umístěnou na plaveckém bazéně. Flegmatický způsob života některých servírek byl v této restauraci asi nejviditelnější. Toliko asi zážitků ze samotného města Plzeň. Večer jsme si ještě na pokoji nažehlili na naše trička loga našich nových sponzorů Enetex Technology a KD Transport. Pak už jsme si téměř ničím nerušení vychutnali přechod do nového dne.

Je 6 hodin ráno, vstávat a

Stánek našeho týmu

čivaly na našem grafikovi Rosťovi Brabcovi a myslím si, že tuto práci odvedl skvěle. Grafika byla provedena výborně, ale příznám se, že jsme měli menší potíže s modelem, jelikož se ukázalo, že zadní křídélko bylo nalepeno obráceně, tenčí stranou dozadu. U semifinálového modelu bylo křídélko v této poloze správně, ale po přezkoumání a důkladné analýze

hám.

Je pátek 7. června 2013 a my se hrdě vydáváme do školy, kde si místo tříhodinové praxe chystáme všechny věci potřebné na soutěž a doplňujeme všechny kolonky v listu specifikací, ve kterém jsou uvedeny veškeré rozměry modelu. Původně jsme měli z Olomouce vyjet kolem 12:00, ale jelikož jsme měli nějaké zdržení s přípravou, náš

cvičit! Na transport do Techmania Science Center nezbývá moc času, proto se upravíme, nahážeme věci do batohů a opustíme DDM co nejrychleji. Trošku jsme se ale zasekli u naší dodávky, která se nechtěla odemknout. Pak jsme se na ni ale usmáli, řekli jí pár milých slov, zkusili to znovu a zámky se ihned odemknuly. Výborné řešení na ochranu proti zlodějům! S naším autem jsme přijeli před bránu TSC Plzeň asi před sedmou hodinou. Některé týmy už ale byly o krok před námi, a proto nebyl čas na zbytečné otálení. Hned jsme se dali do přípravy našeho stánku. Na čelní desce a bočnicích boxu bylo uchycení řešeno suchým zipem, který na nich zůstal už ze semifinálového kola. Horší to bylo s polepem zadní část boxu. Ukázalo se, že mít velkoformátovou samolepicí fólii není zrovna ten nejlepší nápad. První

Vozy Powersonic pro finále

zentrace. Lehce nervózní jsme čekali před stavební buňkou, kde se měla prezentace konat, až na nás bude porota připravena. Ani jsme se nenadáli a už jsme stáli tváří v tvář nekompromisně vyhlížející porotě. Věřili jsme si, a proto jsme si náš čas projevu, který musí být

slušný výkon. Porotci nás zaválili řadou zvědavých otázek, na které jsme se snažili odpovídat, jak nejlépe jsme mohli. Především paní porotkyně hodnotící marketing nás pochválila za to, že své odpovědi podáváme tím stylem, že se je snažíme přesvědčit o tom, že je náš názor správný, přičemž si stále zachováváme skromnost a svoji čest. Nakonec bylo s porotci velmi veselo a my jsme odcházeli s úsměvem a dobrým pocitem na srdci. Zato tým, který už čekal před buňkou, se na nás díval vražedným pohledem, nevíme proč. Po skončení této prezentace jsme se šli poprvé za tento víkend seznámit se závodní dráhou. Zde jsme otestovali skutečný čas naší formulky, který se od semifinále zlepšil o 0,2 sekundy. Během celého dne nám byl volně přístupný prostor celé Techmanie, proto jsme si šli vyzkoušet všechny interaktivní exponáty, které toto zařízení nabízí. Výběr je tu z atrakcí zaměřených hlavně na fyziku a elektroniku, ale nechybí ani pohybové

Detail našeho stánku

část jsme už dolepili celoplošně, druhou část jsme na zadní desku boxu přilepili pouze bodově.

Dojeli jsme na místo. Jako první v pořadí byla ústní pre-

max. 8 minut, předem neměřili. Když jsme dořekli poslední slovo, na stopkách se zastavil čas na sedmi a půl minutách, což je, dle samotné poroty, velmi

videohry. Bylo již půl jedné odpoledne a my jsme uznali, že hladový člověk toho moc nezmuže, a proto jsme se vydali na oběd. Na žádné pořádné akci nesmí chybět řízek s bramborem.

Pak začala asi ta nejtěžší část

První byly na řadě reklamní a upomínkové předměty, monitory, notebooky a ubrus. Pak jsme oddělali bočnice, přední panel, stržena byli i fólie na zadní části boxu, tentokrát s menší námahou, než se kterou tam byla nalepena. Rychle se

éteru zaznělo slovo Powersonic, byli jsme v šoku. Až teprve na pódiu nám došlo, co jsme všechno dokázali. Od srpna, když jsme s touto soutěží začali, celý rok přes sněhovou kalamitu i přes dny největšího vedra, přes nadšení i nechuť, jsme stále pracovali na tomto skvělém projektu F1 ve školách, jehož pátý ročník jsme úspěšně překonali. Ale největší radost z nás všech měl brněnský tým ISŠA Racing, který skončil na prvním místě, a který se poletí utkat do texaského Austinu s nejlepšími týmy z celého světa. Na zpáteční cestě jsme se za doprovodu přerovského týmu bezpečně dopravili domů do Olomouce, kde jsme zhruba ve 21:30 zabouchli dveře jak našeho vozu, tak za celým pátým ročníkem soutěže F1 ve školách.

Gratulujeme všem oceněným týmům a děkujeme i všem semifinálovým a finálovým týmům, že jsme se mohli utkat s tak vynikajícími soupeři. Kdyby nebylo skvělých zaměstnanců Techmania Science Center, ať už na pokladně nebo u manažerů podlahových krytin, neužili bychom si tak skvělého prostředí, jako je právě toto Plzeňské centrum vědy a techniky. Děkujeme také porotě za profesionální a objektivní přístup k celému hodnocení soutěže. Poděkování patří také Střední průmyslové škole strojnické v Olomouci, bez jejichž učitelů a spolužáků bychom to tak daleko nedotáhli. Velmi si vážíme ochoty našich partnerů a sponzorů a věříme, že spolupracovat s námi byla pro ně ta správná volba.

programu, prezentace u stánku. Porota chodí mezi jednotlivými stánky a klade účastníkům soutěže různé otázky, tentokrát na rozdíl od semifinále i v angličtině. Tato část programu ale také dopadla nad naše očekávání a s naší prací nováčků neměli porotci žádný zásadní problém. To už se ale schylovalo k té nejzajímavější části soutěže, a tím je závod s ostatními týmy na 20 metrů dlouhé dráze. Bohužel jsme nedosáhli ani toho nejrychlejšího, ale na druhou stranu ani toho nejpočetnějšího reakčního času. Jako i v semifinále ovládl závodní dráhu tým ISŠA Racing Brno. Po závodech jsme se ještě šli podívat po Techmanii na expozáty, které jsme ještě nestihli vyzkoušet. Mezitím se ale všechny týmy začaly balit, a my jsme nemohli zůstat pozadu.

blížilo vyhlášení vítězů. Jelikož žádný tým nesplnil technické parametry svého vozu, nebylo možné udělit ani cenu za konstrukci, ani za nejrychlejší model. Proto porota nejdříve vyhlásila Cenu poroty, kterou získal přerovský tým Sence&powersystem. Cenu za nejlepší marketing opět obhájil CFR team. Na třetím místě se v celkovém pořadí umístil strakonický tým ST Racing. Mezi prvním a druhým místem byl rozdíl pouhý jediný bod. Jako druhý nakonec skončil CFR team z Hradce Králové.

Pak ale nastala neočekávaná situace. Vážená paní porotkyně Pavelková se ujala vyhlášení speciální ceny, a to Ceny sympatie. Zpočátku jsme něco málo tušili, ale říkali jsme si, že to přece může být kterýkoliv z devíti týmů v této hale. Když do

Mattoni 1/2maraton Olomouc

V sobotu dne 22. června se konal každoroční běh městem zvaný Olomoucký 1/2Maraton. Účastnil jsem se ho jako dobrovolník a musím říci, že to byl pro mne opravdu velký zážitek.

Běh začínal z Horního náměstí a pokračoval přes ulici Palackého, Albertovu, Velkomoravskou, 17. listopadu a okruhem zpátky. Celá trasa se běžela dvakrát, což dávalo dohromady asi 21km. Nejrychlejší běžec, původem z Keni, Henry Kiplagat, zaběhl tento půlmar-

vodu, dohlížení jak na diváky i dávání psychické podpory a dalších nezbytných věcí při závodu.

My dobrovolníci jsme byli seznámeni s tratí, první pomocí při úrazech v závodu, dostali příručky a každá skupina se vydala na svůj úsek tratě. Počasí se vydařilo, technické zázemí občerstvovacích stanic bylo v dostatečné míře připraveno a vůbec celá organizace závodu byla výborná. Díky tomu se také píše, že tento závod v Olomouci patří k těm nejhezčím závodům v celé České republice, a proto se můžeme těšit na další ročník.

Ředitelka školy Ing. Martina Zahnášová jako jedna z účastnic 1/2maratonu

Jiří Slečka

tón v čase 1:03:00. První Čech, Jiří Homolic, který půlmaratón uběhl, byl až na devátém místě s časem 1:08:36. Kolem vymezené tratě se pohybovali přihlížející občané Olomouce, kteří podporovali a povzbuzovali závodníky.

Kromě půlmaratónu se běžela i štafeta, 2Run a Rodinný běh. Žáci různých škol včetně té naší se přihlásili do dobrovolnické činnosti, která spočívala ve vymezení trati zá-

Pekelní běžci ze strojárny

Někteří studenti z naší školy se už nemohli dočkat, až poběží také Olomoucký ½ Maraton. Startovalo se v 19.00 hodin. Na startu stál i náš kamarád Roman „Džemík“ Menšík, který famózně odstartoval se zlomeným prstem, a tím si splnil svůj celoživotní sen zaběhnout si Olomoucký půlmaraton. Na 5. kilometru předával štafetu s vysílením čerstvě rozběhanému, excelentnímu atletu Janu „Sprinterovi“ Valešovi, který ovšem moc nevychytal svou formu a štafetu předal s nadávkami

na 10. kilometru se ztrátou několika sekund za svým osobním rekordem. Štafetu dostal do rukou ultra super rychlý běžec Filip „Bolt“ Tvrďý, který obhájil svoje vyhlídky do tohoto maratonu a ani vedoucí černoši nevěděli, která bije. Filip zaběhl svých 5 km s neuvěřitelným časem a pocitem. Jeho čas činil 22 minut 50 sekund a štafetu předal předem rozcvičenému a psychicky dobře naladěnému běžci Danielu „Bauchblesku“ Synkovi, který dlouho a tvrdě trénoval, aby uspěl s dobrým časem a za-

vršil tímto náš famózní závod na 13. místě z 98 štafet! Všude byla cítit euforie a Daniel si nabral 5 kg banánů do předem připravené igelitky. V cíli na Dana čekal nadšený Roman „Džemík“ Menšík a Jan „Sprinter“ Valeš. Filip „Bolt“ Tvrďý se nám bohužel ztratil, tak jsme banány snědli sami a se spokojeně se dobelhali domů, kde začala naše after party.

**Daniel Synek,
Filip Tvrďý
a Honza Valeš**

Exkurze do Prostějova a na hvězdárnu

Ve středu 12. června se třídy 1.B a 1.C vypravily na jednodenní exkurzi do Prostějova. Ráno, v devět hodin, se společně vydaly vlakem směr Prostějov. Jako

doprovod jely se třídami paní učitelky Špičáková a Smičková. Po příjezdu došly třídy do prostějovského muzea, kde mohly vidět expozice hodin, geologie, archeologie, vějířů a v neposlední řadě

výstavu Jiřího Trnky - VE SLUŽBÁCH IMAGINACE. Expozice historických hodin a hodinek ze sbírek Muzea Prostějovska prezentuje chronologickou kontinuitu vývoje uměleckého řemesla a mechanismů hodinářské techniky od 15. do počátku 20. století, zatímco expozice geologie představuje nejlepší vzorky z muzejní geologické sbírky, ale také materiál z nových geologických výzkumů Prostějovska. Po skončení krátké prohlídky se třídy odebraly do Lidové hvězdárny, kde si poslechly velmi zajímavou a naučnou přednášku Minimum znalostí (nejen) astronomie středoškolačka, pojednávající o vesmíru. V pořadí převažovaly informace z oborů astronomie a kosmonautiky, ale i filozofie, kosmologie, fyziky, optiky, klimatologie a zeměpisu. Po zhruba hodi-

nové přednášce se žáci i paní učitelky odebrali do vedlejší místnosti, kde se mohli podívat pomocí astronomických dalekohledů na Slunce. Místy byly dokonce vidět i sluneční erupce. Po zhlédnutí Slunce se všichni společně odebrali na nádraží, odkud se vydali vlakem zpět do Olomouce.

Marek Večerka

Naši studenti ve Vítkovicích

Koncem června se někteří studenti Střední průmyslové školy strojnické vypravili na exkurzi do Ostravy, do areálu Starých Vítkovic, kde se v minulosti těžila a zpracovávala železná ruda. Vyjeli jsme hned ráno z hlavního nádraží vlakem REGIOJET, ve kterém jsme dostali občerstvení a noviny na cestu.

V recepci areálu Dolu Hlubina jsme dostali bezpečnostní helmy a školení od našeho průvodce.

Nejprve jsme si vyslechli historii těžářství na Ostravsku a informaci, jak došlo k založení dolu. Dozvěděli jsme se, že výroba železa na severní Moravě a ve

skutečnosti, a to použití kamenného uhlí v hutnictví a vynález parní lokomotivy. V

té době převzal nejznámější Frýdlantské železářny v roce 1826 do vlastní správy olomoucký arcibiskup Rudolf, bratr rakousko-uherského císaře.

A jak byl založen Důl Hlubina? Tehdejší znalosti o vývoji uhelných slojí získané při hornické činnosti na okolních dolech Antonín,

uhelných slojí. Na jejich základě byl tak na pomezí Moravské Ostravy a Vítkovic založen nový důl, který dostal název Hlubina. V roce 1852 se započalo s hloubením dvou jam vedle sebe, tedy s technickou novinkou s názvem dvojité jáma.

Podnět k založení železáren ve Vítkovicích dal 9. prosince 1828 olomoucký arcibiskup Rudolf a jejich provoz byl zahájen po zapálení první pudlovací pece v polovině září roku 1830. Jak nám průvodce sdělil, první vysoká pec na koks byla zapálena v roce 1836, druhá v roce 1838. V té době patřila prý huť Vítkovickému těžářství, jehož rozhodující podíl vlastnil vídeňský bankéř S. M. Rothschild.

K útlumu těžby a jejímu následnému ukončení došlo kvůli obtížným geologickým podmínkám. Poslední vůz uhlí z roku 1992 je vystaven v hornickém muzeu. Těžní i vzdušná jáma byly zasypány, těžní stroj a ostatní povrchová zařízení demontovány.

Jedna zajímavost - za dobu svého trvání vytěžil důl Hlubina 47 160 mil. tun uhlí.

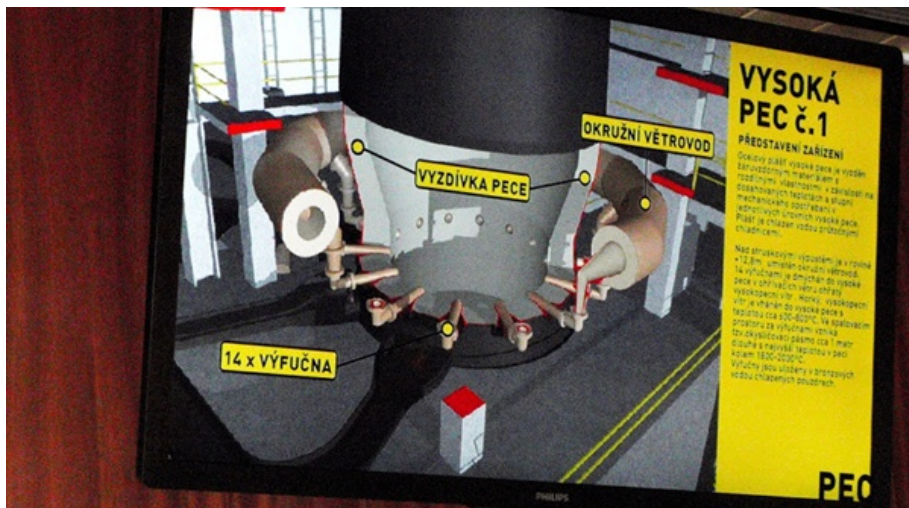
V areálu jsme šli trasou, na které nám průvodce ukazoval krok po kroku proces výroby surového železa. Při prohlídce jsme přišli i do míst, kde byl vháněn výfukem do vysoké

Slezsku má dlouholetou tradici a železo se v malých pudlovnách vyrábělo v Pobeskydí již v 17. a 18. století.

Průvodce nám popsal rychlý rozvoj železářství na Ostravsku v 19. století. Ten umožnily hlavně dvě

Karolina a Šalamoun prokazovaly, že uhelné sloje se táhnou od Moravské Ostravy dále na jih směrem k Vítkovickým železářnám. Proto byly v blízkosti železáren v roce 1851 vyhloubeny dva vyhledávací vrty, které prokázaly výskyt

pece horký vzduch a teplota zde přesahovala patnáct set stupňů Celsia. V řídicím centru jsme měli možnost vidět počítačovou animaci řízení celého procesu tavby železa v minulosti, což bylo velice zajímavé.

Skoro 3hodinová prohlídka areálu, během které jsme se i hodně ptali, zahrnovala také výjezd na Vysokou pec č. 1. Z vrcholu věže, kam nás vyvezl výtah, jsme krásně viděli panorama Ostravy a Beskyd, protože ten den nám opravdu počasí přálo.

Celý areál dolu Hlubina,

koksovny a vysokých pecí byl po definitivním uzavření prohlášen za technickou památku a nyní je zde pro veřejnost jakýsi průmyslový

skanzen.

Po prohlídce jsme dostali rozhodnutí. Navštívili jsme obchodní centrum, ve kterém si strojaři nakoupili svačiny, oběd, nebo jinak vhodně investovali. Poté jsme se vypravili zpět vlakem do Olomouce. Tato exkurze byla pro nás strojaře velice přínosná, protože jsme se dozvěděli spoustu nových a určitě zajímavých informací a rovněž jsme se podívali do míst, kam bychom se jinak nedostali.

**Radek Kuchař
a Aleš Franc**

Amatérský film Jiřího Slečky

Určitě vás překvapí, že na naší škole studuje amatérský scenárista a režisér Jiří Slečka. Nyní je

ve 2. ročníku. Má za sebou natáčení již jednoho snímku a o prázdninách se věnoval se svými přáteli

dalšímu filmu „Vesničani“ s Mgr. Ondřejem Holpuchem v jedné z hlavních rolí.

Nová komedie z vesnického prostředí!

Uprostřed července jsme začali natáčet novou amatérskou komedii z vesnického prostředí s názvem Vesničani. Film se odehrává z části v Olomouci a zčásti ve vesnici nedaleko Přerova. Najdete zde jak spoustu legračních chvil, tak i nějaký ten

VESNIČANI

staviteli jedné z hlavních rolí. Ta mu parádně sedla

situací humor, který je vlastní také panu učiteli Holpuchovi, před-

a dodala filmu celkově nový rozměr. Ti, kteří se rozhodnou snímek zhlédnout na premiéře, se podle všeho mají na co těšit. Premiéra, na kterou jste všichni zváni, je naplánována na pátek 1. listopadu v 18:00 a ve 20:00 v Divadle hudby v Olo-

mouci. Další informace k filmu viz facebooková stránka Vesničani nebo trailer na YouTube pod názvem Videopozvánka na premiéru filmu "Vesničani".

Jiří Slečka

← Záběr z natáčení filmu

Prázdninový úspěch našeho studenta na mistrovství světa v kanoistice

Přečtěte si rozhovor s mým spolužákem Filipem Skládalem, který odjel reprezentovat naši republiku za juniory až do daleké Kanady.

Jaký máš názor na své umístění v MS?

Můj první pocit, který jsem měl, když jsem se svou posádkou dojel do cíle, nebyl úplně radostný. Na cílové věži naši posádku ukázali na čtvrtém místě a do třetí pozice nám zbývaly pouhé tři tisíce sekund. Ale s odstupem času jsem si uvědomil, že to byl skvělý výsledek.

Jaké máš pocity před závodem? Jsi nervózní?

Ano, téměř před každými závody jsem nervózní, kdo by také nebyl, že ano. Nevím, jak se soupeři připravili nebo naopak ne, takže nenechávám nic náhodě.

Jak se ti líbilo v Kanadě?

V Kanadě se mi líbilo moc. Krásná příroda, velká města a příjemní lidé.

Jsi sám se sebou spokojen?

Určitě ne. Stále mám co zlepšovat a v něčem mám velké rezervy, které bych chtěl co nejvíce zmenšit. Když je člověk se sebou spokojen, je na konci toho, čeho chtěl dosáhnout. Já jsem zatím tak daleko nedorazil.

Čeho bys chtěl ještě ve svém „kanoistickém

životě“ dosáhnout? Co je tvým cílem a jaký je tvůj sen?

Mým největším cílem je start singl kajaku na olympiádě. Každý sportovec by chtěl startovat na olympiádě. Je to snad nejkrásnější pocit reprezentovat svou zemi na tak velké sportovní akci. No a můj sen je stát na nejvyšším stupínku vítězů a držet zlatou medaili.

Kolik let už trénuješ? Jak často?

Tento rok to bude pět let, co se věnuji kanoistice. Trénuji téměř každý den. Můj styl tréninku je tři dny tréninku a jeden den volna. Během těch tři dnů trénuji dvakrát i třikrát denně podle toho, na jaké závody se zrovna chystám.

Jak probíhá tvůj trénink?

Nejprve se pořádně rozcvičím a zahřeji, abych při tréninku neměl potíže s nataženým nebo roztrhlým svalem. Potom se na vodě rozjedu, abych byl připraven jet co nejrychleji. Jakmile jsem rozjetý, dám se do tréninku.

Máš v plánu pokračovat ve své kariéře, nebo ji spíše ukončit? Přemýšlel jsi o tom?

Momentálně zajíždím nejlepší výsledky, které jsem doposud zajel. Takže s tím určitě nehodlám přestat. Budu trénovat dál a pořád bych se chtěl

zlepšovat, dokud to moje tělo dovolí. Jak říká můj trenér: „Pořád je co zlepšovat.“

Teď mimo kanoistiku - jak se od kanoistiky odreagujete? Kam se chodíte vy kanoisté bavit? Jsou na programu také diskotéky, hospůdky, kino?

Před velkými závody se nikam odreagovávat nechodím, spíš se soustředím na tréninky a na regeneraci. Ale po sezóně nebo občas i během ní se prostě každý

sportovec musí pobavit. Jako nejlepší možné odreagování je pro mě posezení s kamarády, občas nějaká ta návštěva diskotéky a skvělá dovolená.

Co na to říkají rodiče, mají z tebe radost?

Určitě ano. Podporují mě ze všech sil a za to jim moc děkuji.

Více informací o našich kanoistech najdete na www.kajakolomouc.cz.

David Zapletal

Adaptační kurs

Adaptační kurs se každoročně pořádá na naší škole pro žáky 1. ročníku, a stává se tak nedílnou součástí zahájení nového školního roku. Nabízí žákům možnost seznámit se, poznat svoje třídní učitele, naučit se spolupracovat v kolektivu, ve skupině,

přizpůsobit se prostředí a novým podmínkám. A jaké jsou ohlasy na letošní kurs? Co na něho říkají naši „prváci“?

Náš seznamovací kurs se uskutečnil v Radíkově. Byli jsme rozděleni do skupin podle tříd. Pořádali jsme „seznamovací“ hry a na závěr adaptačního kurzu

jsme uspořádali táborák, u kterého každá skupina představila svou třídu. Za 1.A můžeme prohlásit, že se nám tam líbilo.

Kateřina Hošková

První týden školy se všechny třídy SPŠS, včetně té naší, zúčastnily adaptačního kurzu. Sraz

jsme měli na Svatém Kopečku před zoologickou zahradou, odkud jsme se vydali na vyčerpávající cestu. Když jsme dorazili pod radíkovskou věž, kde se „adapták“ konal, dostali jsme ubytování a pomalu se začali seznamovat. V průběhu kurzu jsme se alespoň trochu poznali a sžili se spolu. Ostatně to byl i cíl adaptačního kurzu. Ten proběhl ve více než dobré náladě. Hodně jsme se zasmáli, vyhověli si, když někdo něco

potřeboval, učitelé byli též fajn. Například s panem inženýrem Jarošem jsme se dobře pobavili a došlo i na vtípky. Když to tak shrnu, „adapták“ byla určitě výborná věc. Troufám si říct, že se všem líbil a všichni si ho užili.

David Frýba

2. září jsme se vydali do 3 km vzdáleného Radíkova na adaptační kurz. Po příchodu jsme se ubytovali a začli se vzájemně

poznávat. Bylo to fajn, jen jsme mohli hrát více her. Ale i tak se „adapták“ vydařil, my jsme se seznámili a vytvořili dobrý kolektiv.

Jiří Pach

Když jsme se dozvěděli, že jedeme s celou třídou hned první dny na „adapták“, byli jsme trochu nervózní. Přece jen jsme se s budoucími spolužáky nikdy neviděli. Na Svatém Kopečku jsme čekali na příchod učitele. Když jsme po dlouhé cestě dorazili do cíle, mírně jsme se „otrkali“ a začali se seznamovat. Při různých aktivitách a zábavě jsme se spřátelili. Při odjezdu z kurzu jsme se těšili na to, až budeme doma, ale také na to, jak se opět setkáme se spolužáky. Díky adaptačnímu kurzu jsme se s ostatními bez problému seznámili.

**Matěj Pavlíček
Petr Vitásek**

Přijímání do řádu strojařů

V úterý 24. září se na Střední průmyslové škole strojnické v Olomouci uskutečnilo pasování do řádu strojařiny. Všichni „prváci“, včetně mě, byli poctěni přijetím do řad strojařů na již zmiňované škole. Jak to probíhalo? Nuže, napochodovali jsme do tělocvičny jakožto „bažanti“, kteří si teprve mají projít vojnu. Každý byl pasován od žáků a žákyň maturitního ročníku. Poté

probíhala různá vystoupení, která si pro nás připravili studenti nejvyšších tříd. Viděli jsme zde exkurzi do strojařské firmy, slyšeli pravidla a fráze, zhlédli prezentaci o týmu PowerSonic, který se svou formulí dokázal obsadit sedmé místo na dosti náročném soutěži a nakonec jsme se rozloučili písní „V mládí jsem se učil strojařem“.

Dle mě to byla, je a

určitě bude velmi pěkná událost, neboť na kterých školách vás pasují ti nejzkušenější rytíři, kteří mají své už téměř dobojováno. Myslím si, a to mi doufám dá hodně lidí za pravdu, že tato událost je příjemná, pěkná a především originální. Z žáků opadne ta „hrůza“, kterou z nové školy mají. Studenti se odrea-gují, v jejich nitrech nastane pohoda a klid.

Doufám, že tato akce zdaleka nebyla tou poslední. Též doufám, že to my, „prváci“, dotáhneme až do vítězného konce, že ten-

to boj vyhraje, že bude-me odcházet jako zkušení a odhodlaní strojaři. Ko-neckonců, jak já říkám, „It’s all in your head“. Te-dy je to v nás a záleží na každém, jak svůj boj za-čne, jak bude bojovat a jak boj dokončí.

Nakonec jedno rčení a jedna rada do života: „Cesty Páně jsou nevy-zpytatelné“, a proto ne-zoufejte, když se jednou v životě dostanete až na samé dno. Neboť všechno špatné je k něčemu dobré.

Kaprisko

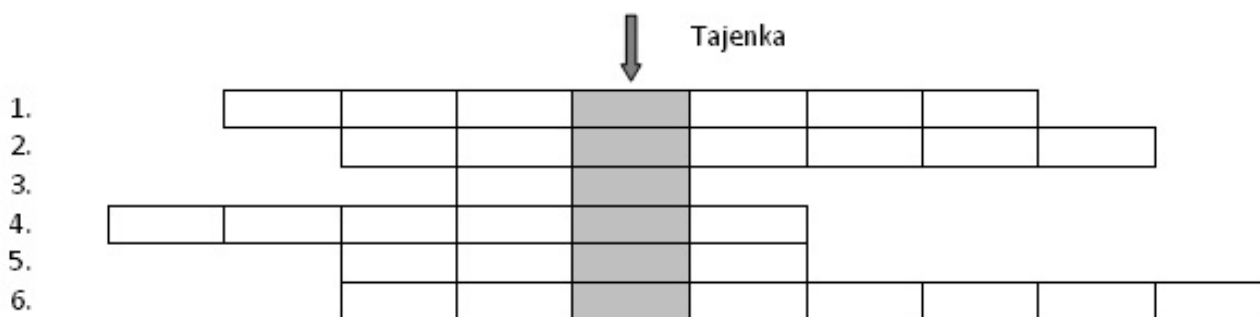
Na závěr pasování si čtvrtáci připravili kulturní program. Na fotografii Petr Janda jako pracovník strojírenského podniku.

Křížovka

Pro studenty, kteří rádi řeší křížovky, jsme připravili lahůdku z fyziky. První úspěšný řešitel, který zašle

tajenku na adresu provazkova.renata@spssol.cz, si může vyzvednout malou odměnu u Mgr. Provázkové.

Řešení naleznete v dalším čísle časopisu.

1. Fyzikální veličina definovaná jako $m \times v$
2. Schopnost tělesa konat práci
3. Iniciály slavného skotského fyzika, často (mylně) považovaného za vynálezce parního stroje.
4. Dráha, po které těleso obíhá okolo těžiště soustavy (oběžná dráha)
5. Nejmenší chemicky nedělitelná částice hmoty (fyzikálně dělit lze)
6. Slavný německý fyzik, autor rovnice $e=mc^2$

Tajenka: _____

Autor křížovky: **Petr Podolák**

Soutěž o nejlepší prázdninovou fotografii

Do 11. září jste nám mohli zasílat soutěžní snímky. Vaše příspěvky jsme rozdělili do žakovské a učitelské kategorie a ty dále do následujících podkategorií: Památky, Technika, Příroda, Sport, U vody, Společenské akce a Různé. Rozhodování o vítězném snímku bylo

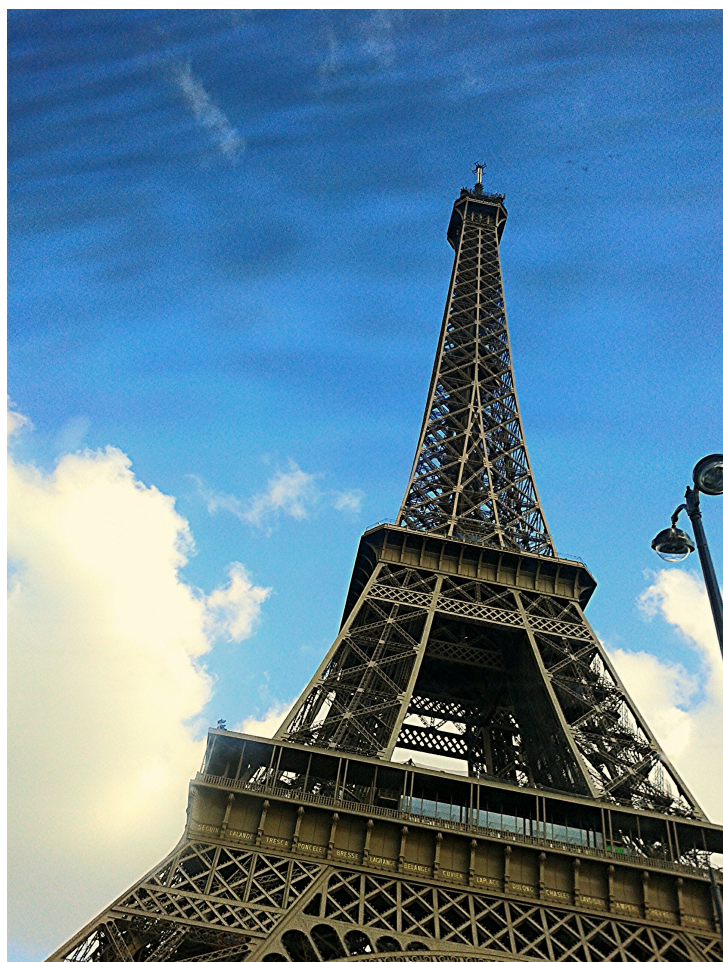
hodně náročné, protože se nám líbily úplně všechny fotografie. Zejména v některých studentských podkategoriích jsme si nakonec vybrat nedokázali, a proto se někdy o vítězství museli podělit dva soutěžící. Hlavním vítězem celé soutěže se stává David Kryl ze třídy 1. C se

snímek Eiffelovy věže v Paříži. Jako hlavní výhru obdrží univerzální tašku. Gratulujeme!

Děkujeme všem, kteří přinesli do našeho časopisu nové podněty a doufáme, že se řady přispěvatelů rozrostou.

Renata Provázková

Vítězové podkategorie „Památky“

Eiffelova věž v Paříži. Vítězná fotografie v kategorii i v celé soutěži. David Kryl (studentská kategorie)

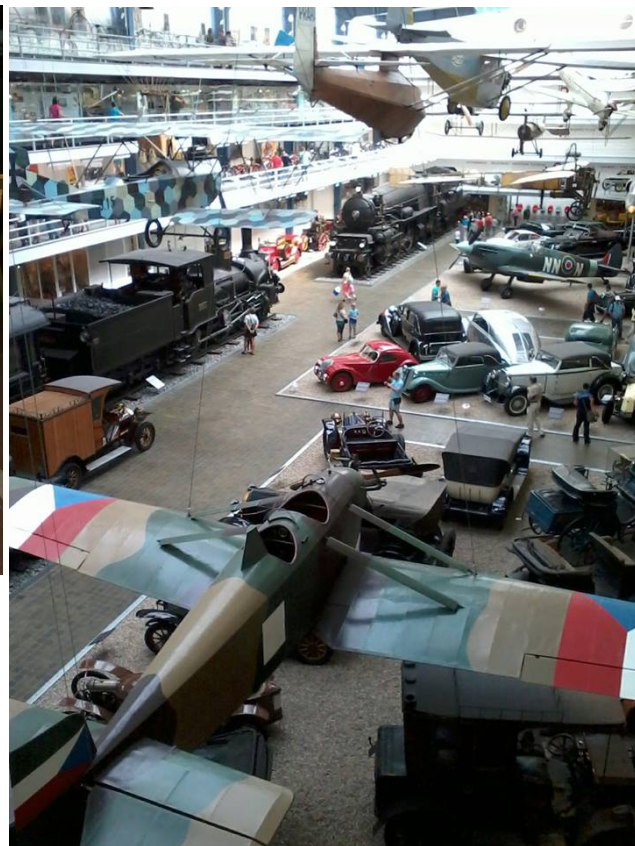
Pohled z radniční věže na noční Olomouc. Jan Kameníček (učitelská kategorie)

Vítězové kategorie „Technika“

Tatra T603 v muzeu veteránů v Bítově.

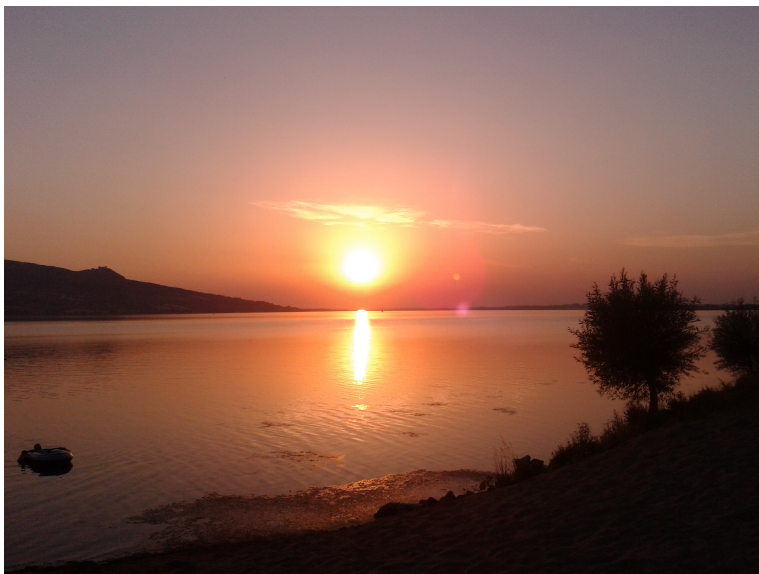
Zdeněk Holcman (studentská kategorie)

Národní technické muzeum v Praze.

Jan Kameníček (učitelská kategorie)

Vítězové podkategorie „Příroda“

Západ slunce.

David Frýba (studentská kategorie)

Kráska zahrady.

Martin Večeřa (studentská kategorie)

← Šneček.

Jaroslava Matějková (učitelská kategorie)

Vítězové podkategorie „Sport“

Soutěž malých hasičů.

Martin Hampl (studentská kategorie)

Tandemový seskok.

Vladislava Heglasová (učitelská kategorie)

Vítězové podkategorie „U vody“

Rovnováha.

Marek Pobežal (studentská kategorie)

Západ slunce nad Biogradem na Moru.

David Kryl (studentská kategorie)

← Potápění s rybami v Rudém moři

Renata Provázková (učitelská kategorie)

Vítězové podkategorie „Společenské akce“

*Krojované vystoupení během tzv. Neckiády, Štěpánov.
Martin Hampl (studentská kategorie)*

*Učitelé ze strojárny. →
Jana Kameníčková (učitelská kategorie)*

Vítězové podkategorie „Různé“

*Příprava mnicha na dětský den na Kunětické hoře.
Vilém Dvořák (studentská kategorie)*

*Na návštěvě v Třineckých železárnách.
Miroslava Špičáková a Věra Kozáková (učit. kategorie)*